

Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Evangelium Jana 1,14

Betlém. Název tohoto města se vykládá jako dům chleba.

Dům a chléb.

Tato dvě slova znamenají pro každého z nás něco jiného, ale troufám si tvrdit, že jen výjimečně je někdo považuje za banální.

Existují věci, bez kterých člověk umírá.

Ve zkratce to vyjadřují slova dům a chléb.

Ne náhodou se Ježíš rodí uprostřed domu a chleba.

Otec a matka.

Dvě klíčové bytosti, bez kterých by se nikdo z nás nenarodil.

Také Ježíš má své rodiče – Josefa a Marii.

Bůh se rodí tam, kde je láska muže a ženy.

Ta láska sice nedokáže sama o sobě stvořit Boha.

Ale vztah těchto milujících se lidí vytváří prostředí, v němž se Bůh rodí.

Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Bůh se rodí tam, kde se setkávají lidé.

Slovo setkání má svůj etymologický původ ve slově tkát.

Tkát znamená *vyrábět látku proplétáním dvou křížujících se soustav nití.*

Nitě, které se prostupují, nepřestávají být nitkami, ale přesto vytváří novou látku.

Jestliže se máme setkat, musíme najít odvalu tkát, tedy dovolit protkat, prostoupit soustavu mé bytosti soustavou druhého člověka.

Kde se setkají dva nebo tři lidé, tam je Bůh uprostřed nich.

Dva lidé nejsou schopni stvořit Boha, ale vytváří prostor pro jeho zrození.

Setkání Josefa a Marie vytvořilo prostor pro zrození Boha.

Zrození Boha uprostřed lidí neznamena, že jsou z toho lidé automaticky nadšení.

Obyvatelé Betléma tuto nabídku odmítli slovy: *nemáme místo.*

Bůh přichází jako dítě.

Soustava nemluvnátka je utkána z velmi jemných vláken.

Na jeho adresu mohou zaznít slova: *obsazeno, vyprodáno.*

Omlouváme se, ale již jsme pozvali dovnitř někoho, kdo přišel před vámi.

Bůh si vstup dovnitř našeho nitra nevynucuje.
Neslibuje, jako liška Budulínkovi.
Nevtírá se. Prstíček, dva... Není jezinka.

Ani se neuráží, když jej odmítneme.
Trpělivě se dívá přes okno do našeho domu.
Zda si vystačíme bez chleba?
Hle, dlouho si bez chleba nevystačíme!
Hladovíme.

Dívá se přes okno, zda si vystačíme bez domova?
Hle, dlouho si bez domova nevystačíme!
Strádáme.

Dívá se přes okno našeho domu, zda si vystačíme bez Něj?
Hle, bez Něj si vystačíme dlouho, velmi dlouho!
Zdá se, že nám vůbec nechybí!

A tak čeká.
Čas od času zdvořile zaklepe.
Na okno, na dveře, na srdce.

Radikální podoba odmítnutí setkání člověka s Bohem má podobu kříže.
Také na něj došlo.
Ale o tom více jindy.

Ne, že by to byl jiný příběh.
Je to tentýž příběh, ale čtěme si v Knize pěkně po pořádku.
Dnes jsme teprve na jejím začátku.

Bůh se rodí tam, kde se setkávají lidé.
Kde se setkají dva nebo tři lidé, tam jsme já uprostřed nich, říká Ježíš.
Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi, přitakává evangelista Jan.

Jestliže se má člověk setkat s Bohem, musí mu dovolit, aby protkal, prostoupil jeho bytost.

Díky tomuto setkání člověk, podobně jako nit, neztrácí svou totožnost, ale tvoří se z něj bytost nového typu.

Apoštol Pavel ji nazývá *novým stvořením*.

Existují věci, bez kterých člověk umírá.
Ve zkratce to vyjadřují slova dům a chléb.
Ne náhodou se Ježíš rodí uprostřed domu a chleba.

Dívá se přes okno našeho domu, zda si vystačíme bez Něj?

A čeká.

Čas od času zdvořile zaklepe.

Na okno, na dveře, na srdce.